

ΤΟ ΠΑΛΑΜΗΔΙ

Ἐί, ρέ Βαγγελίστρα μου, τί σοῦ εἶνε ὁ κόσμος ὁ σημερινός! Ἄφου ἀλλάξε τὴν πίστι καὶ τὸν Ἄνανιαν ὀλιγώνων τῶν πετριπαράδωτων, ἀφου ἐτοιμάζει νὰ μᾶς στραπατσάρῃ ἀυστόλως καὶ πούχε μείνη καὶ μᾶς θύμιζε μιὰ στάλα καλῆς ζωῆς—κι' αὐτὸ εἶνε ἡ Πάλακα—σήμερις τί μαθαίνο, ρέ παιδιά; Τὸ Παλαμηδι, τὸ πανεπιστήμιο τὸ μεγάλο τῆς ρωμαίικης ἀθροπότης, τὸ κεμῆλιο πούχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ παλλημαριά, τὸ φιλότιμο καὶ τὰ τσετερά του Ρωμηού

Ἀ ν ε ἴ σ α ι μ ᾶ ν α
κ α ἰ π ο ν ε ἴ ς
Ἐ λ α σ τ' Ἀ ν ἄ π λ ι
ν ᾶ μ ε ἰ ὅ ῃ ς . . .

αὐτὴ ἡ ἀκαδημία, κύριοι, γίνεταὶ ὀρνιθοτροφεῖο! Ἄκου μυστήρια πράγματα! . . . Γίνεταὶ ὀρνιθοτροφεῖο ἐνοικιαζόμενα ἀπὸ τὸ Κράτον, τὸ Κράτον τὸ σαχλοσιδὸς τὸ δικό μας πού τώρα τελευταῖα πολὺ μᾶς μ π ἡ κ ε σ τ ἡ μ ὀ τ η Κύττα, ρέ ἀγνώμων κοινωμία. Τὸ Παλαμηδι χαλιέταὶ ἀφ' τὸ Κράτον καὶ γίνεταὶ ὀρνιθοτροφεῖον, τὸ πανεπιστήμιο πούχει ἐγάλε: στήν κοινωμία κόσμο καὶ κοσμάκη μεγάλους ἀθροπους, γιατί ἔχει ἑλληψι λῆει ἡ Ἑλλάς ἀπὸ ὀρνιθοτροφεία. . . Σάματις, ρέ κόσμο, νὰ μὴν ὑπάρχουνε τόσα καὶ τόσα μάτσα χτήρια νὰ γίνουνε ὀρνιθοτροφεία. . . . Ἄλλου τὰ κακαρίσματα κι' ἄλλου γεννοῦν οἱ κόττες». Ὑπάρχουνε, ρέ κόσμο, ὑπάρχουνε κι' αὐτὰ στὰ ὑποδεικνύω κάργα ἐγώ:

Ἐχουμε τὴ Βουλή, μεγάλο χτήριο κατάλληλο χρόνια τώρα γιὰ ὀρνιθοτροφεῖο, καθότι κεί μέσα τ ρ ὠ γ ο υ ν τ α ἰ σ ἄ ν τ ᾶ κ ο κ ἡ ῥ ε α οἱ δουλευτάδες. Πῶς; Ἐγγιέμαι πωλερικά; Ὑπάρχει ἐπίσης τὸ Πανεπιστήμιο, τὸ ὁποῖο χρόνια τώρα ἐγάλει κοουτορυθία μάτσα καὶ στάνες ἐπιστημονικά. . . Ἐγγιέμαι πρύτανες; Ὑπάρχει ἀκόμα, ρέ παιδιά, ἕνα πῆλο χτήριο, μεγαλοπρέπεια τὸ πρᾶμμα, γιὰ ὀρνιθοτροφεία: Αὐτὸ εἶνε τὸ ὑποργεῖο τῶν Οἰκονομικῶν. Κεῖ μέσα ἔχει γῶρα κάργα γιὰ τέτοια δουλειά, καθ' ὅτι μονάχα ἕνας ὑπάρχει καὶ μέσα ὁ Καφαντάρης, αὐτὸς πού διαρκῶς κι' ἀφ' τὸ πρῶ: ὠς τὸ θράδου μ ᾶ ς κ ἄ ν ε ἰ τ ὸ ν κ ὀ κ κ ο ρ α ! . . .

Στὸ τέλος τέλος ὑπάρχουνε, ρέ κόσμο, τόσα καὶ τόσα ν τ ᾶ γ τ ι ν γ κ καὶ χ ο ρ ο σ κ α λ ε ἴ α, αὐτὰ πού ἀντίς νὰ θγάξουνε κ ο κ ὀ τ τ ε ς στήν πιάτσα μποροῦνε ἀξιόλογα κάργα νὰ θγάξουνε κ ἔ τ τ ε ς . . .

Ἐγγιέμαι τσάρλεττον;

Αὐτὰ τὰ λίγα εἶχα νὰ πῶ γιὰ τὸ Παλαμηδι χωρίς πολλές τζιριτζάτσουλες. Ἀφῆστε, ρέ σέδες, τὸ Παλαμηδι: στήν ἡσυχία σου νὰ ὑπάρχῃ ἔτσι γιὰ τὰ μάτια του κόσμου νὰ τὸ καμαρώνουμε γιὰ τὸ μεγαλειότερο ἱστορικὸ πρᾶμμα. . .

Ἐ Τζουζ;